

Arrest

nr. 222 544 van 12 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 14 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 september 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 29 maart 2017 op het Commissariaat-generaal gehoord.

1.3. Op 21 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arrest nr. 196 394 van 11 december 2017.

1.4. Verzoeker werd opnieuw gehoord op 16 februari 2018. Op 10 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 14 september 1994 geboren in Abu Dhabi, de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U bent UNRWA geregistreerd. U had een verblijfsvergunning in VAE op basis van uw studies. Er kwam een einde aan u legaal verblijf op 11 maart 2014. U probeerde op verschillende manieren om uw verblijf terug te legaliseren, maar dit wilde niet lukken. U verliet Abu Dhabi 23 oktober 2014 met het vliegtuig. U reisde via Egypte naar Gaza. U verliet Gaza op 19 augustus 2015 en reisde via Turkije en de Balkanroute door naar België. U kwam aan in België op 22 september 2015 en vroeg op 29 september 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie neer van een medisch rapport in verband met uw verwondingen naar aanleiding van een aanrijding, een originele identiteitskaart, een kopie van het UNRWA registratiedocument, bus tickets, een kopie van uw vervallen verblijfsvergunning van in de VAE en een NT2 certificaat.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 22 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV vernietigde de beslissing van het CGVS daar ze van oordeel was dat het CGVS de gegrondheid van uw asielverzoek ten aanzien van de VAE diende te onderzoeken, uw land van gewoonlijk verblijf.

Ter staving van uw asielverzoek legt u nog een aantal bijkomende documenten neer met name een kopie van het visum van uw broers M.(...) en A.(...), een kopie van de overlijdensakte van uw vader, kopie van de universiteitskaart van uw broer M.(...), een kopie van een document van een deurwaarder, een kopie van een toelatingsbrief voor de studies van uw broer M.(...), een kopie van een document van de universiteit voor u (dd 5/1/2014, dd 15/1/2015), een kopie van de verblijfsvergunning van uw moeder, een kopie van de ontslagbrief van uw vader, een deelname attest aan het Goethe Instituut op uw naam (dd.12/3/2013), een certificaat in verband met uw deelname aan een cursus aan het Ghoethe instituut (dd 28/11/2012), een tewerkstellingscertificaat van uw broer M.(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Vervolgens dient opgemerkt dat artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet een asielzoeker niet alleen aantonen dat hij gerechtigd is of was op bijstand of bescherming van de UNRWA, doch dat hij deze bijstand ook daadwerkelijk heeft ingeroepen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51 en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §52). In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen.

Uit de documenten die u voorlegde blijkt weliswaar dat u als Palestijns vluchteling bent ingeschreven bij de UNRWA (zie de UNRWA-familiekaart, toegevoegd aan het administratief dossier).

U verklaarde voorts van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza gewoond te hebben, UNRWA-mandaatgebied.

Noch het CGVS noch de RvV hechten hier echter geloof aan. De Raad besloot hieromtrent dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering als zou u van oktober 2014 tot augustus 2015 in de Gazastreek hebben verbleven, aldaar problemen met Hamas hebben gekend en er de bijstand van UNRWA hebben ingeroepen. De Raad oordeelde dan ook dat het CGVS op correcte wijze uw verzoek om internationale bescherming onderzocht op grond van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie (RvV arrest 11/12/2017, p. 11)

Ondanks dat u veelvuldig de kans geboden werd om het hiaat betreffende uw voorgehouden verblijfplaatsen uit te klaren, nam u deze kans niet ter harte en bleef u eenvoudigweg volhouden dat u in Gaza verbleven had (CGVS II p. 2, 3, 6, 12). U legde voorts geen documenten neer die kunnen aantonen dat u daadwerkelijk van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza verbleef. Er kan bijgevolg opnieuw geconcludeerd worden dat u nooit in het UNRWA mandaatgebied heeft gewoond en dat u nooit UNRWA-steun heeft genoten of ingeroepen.

Daar u niet heeft aangetoond dat u daadwerkelijk en kort voor het indienen van uw asielaanvraag in België de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen/genoten, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren en getogen bent in de VAE, dat u er heel uw leven heeft gewoond, dat u daar gestudeerd heeft en dat uw dichte familie er verblijft (CGVS II p.7, p.8). Uw asielaanvraag dient dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van de VAE, uw land van gewoonlijk verblijf.

Overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dient een persoon die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, aannemelijk te maken dat hij daarheen, uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren.

U stelde geen vrees te hebben ten aanzien van de VAE en nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten (CGVS II p.3). U verklaarde dat de autoriteiten u gerepatrieerd hebben naar Gaza omdat u illegaal verbleef in het land (CGVS II p.3). U heeft enkel problemen gehad gelinkt aan het bekomen van een verblijfsvergunning voor Abu Dhabi. U stelt voorts dat u financiële problemen had om rond te komen in de VAE (CGVS II p.13). U haalt enkel administratieve en economische problemen aan. Deze elementen vallen niet onder de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk voor een belangrijk deel zelf de omstandigheden in de hand heeft gewerkt die maken dat u heden niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf, de VAE. U legde immers een document neer dat werd afgeleverd door het Al Khawarizmi International college (document 8). In het document staat te lezen dat u ingeschreven was voor een bachelor bedrijfsbeheer en dat al de kosten gedekt waren. Het document werd opgemaakt op 15 januari 2015. U verklaarde nochtans dat u enkel in het schooljaar 2012-2013 en schooljaar 2013-2014 ingeschreven was aan de onderwijsinstelling (CGVS II p.8). U beweerde op 23 oktober 2014 uit Abu Dhabi vertrokken te zijn (CGVS II p.3). Uw verklaringen komen niet overeen met de documenten die u neerlegt. Uit uw documenten blijkt immers dat u op 15 januari 2015 nog steeds ingeschreven was. Uw argumentatie dat u geen verblijfsrecht meer genoot op basis van uw studies, is dan ook niet geloofwaardig.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de VAE verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch heeft u aangetoond dat u uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Ze ondersteunen uw identiteit, uw Palestijnse herkomst, uw gezinssituatie en uw studies. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. Ze tonen evenwel op geen enkele wijze aan dat u van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza zou hebben verbleven noch tonen ze aan dat u in de VAE een gegronde vrees

voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS betwist niet dat u momenteel niet kan terugkeren naar de VAE omdat u daar geen geldig verblijf heeft. Dit gegeven volstaat echter niet om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een asielzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet u als staatloze asielzoeker aannemelijk maken dat u zich buiten uw land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat u voor het bekomen van een verblijftitel in België op grond van het gegeven dat u niet kan terugkeren naar de VAE de geëigende procedure dient te volgen. Dit betekent dat u een verzoek tot erkenning als staatloze dient in te dienen bij de Familierechtbank. Eenmaal u erkend bent als staatloze kan u een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In een eerste onderdeel argumenteert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 1D van de Vluchtelingenconventie foutief toepast. Hij verwijst naar het arrest Bolbol van het Hof van Justitie waaruit hij meent te kunnen afleiden dat registratie bij UNRWA voldoende bewijs is van het feit dat daadwerkelijk bijstand van UNRWA werd genoten. Hij is dan ook de mening toegedaan dat de redenering van het Commissariaat-generaal, namelijk dat artikel 1A moet worden toegepast omdat niet werd aangetoond dat hij daadwerkelijk en kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming de door UNRWA aangeboden hulp heeft ingeroepen, in strijd is met het doel van artikel 1D en het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de *Guidelines on International Protection No.13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees* van december 2017. Verzoeker merkt op dat hij heeft aangetoond dat hij geregistreerd is bij UNRWA. Daarnaast bevestigt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij niet kan terugkeren naar de VAE aangezien hij er bij gebrek aan werk geen verblijfsstatus meer heeft. Als Palestijns vluchteling geregistreerd bij UNRWA zou verzoeker naar eigen zeggen dan ook geen andere keuze hebben dan terug te keren naar het UNRWA mandaatgebied waar hij geregistreerd is, Gaza. Artikel 1D niet toepassen ten aanzien van verzoeker creëert volgens hem een *protection gap* en doet afbreuk aan de essentie van artikel 1D, namelijk het blijvend bescherming bieden aan Palestijnse vluchtelingen die onder UNRWA mandaat vallen. Het feit dat hij Palestijns vluchteling van 1948 is en geregistreerd bij UNRWA in Gaza toont aan dat hij onder UNRWA mandaat valt. Bijgevolg is volgens verzoeker artikel 1D wel op hem van toepassing.

In een tweede onderdeel benadrukt verzoeker dat hij zijn hele leven in Abu Dhabi geleefd heeft en dat hij er de laatste jaren een verblijfsvergunning had op basis van zijn studies. Verzoeker stelt dat hij in 2013 zijn studies echter heeft afgewerkt. Zijn verblijfsvergunning was geldig tot 2014. Hij heeft de Verenigde Arabische Emiraten (VAE) verlaten heeft omdat hij zijn verblijfsvergunning niet kon verlengen wegens gebrek aan werk. Hij merkt op dat de data in het paspoort en zijn verklaringen overeen komen.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid naar legaal verblijf in de VAE onvoldoende geanalyseerd heeft. Hij meent voorts dat het Commissariaat-generaal in haar beslissing onterecht het ontbreken aan documenten die zijn identiteit kunnen bewijzen, gebruikt als argument voor de geloofwaardigheid van het asielrelaas en verwijst naar de samenwerkingsplicht. Hij argumenteert dat, hoewel hij geen andere problemen ondervond in de VAE buiten het verkrijgen van een verblijfsvergunning, dit niet voldoende is om elke nood aan bescherming uit te sluiten aangezien dit gebrek aan verblijfsvergunning als gevolg kan hebben (en heeft gehad) dat hij wordt gerepatrieerd naar Gaza, waar een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Omdat zonder verblijfsvergunning een repatriëring naar Gaza mogelijk is, is het terugsturen van verzoeker naar de VAE naar zijn mening in strijd met artikel 3 EVRM. Het is voor verzoeker ook niet duidelijk waarom het Commissariaat-generaal beweert dat hij de omstandigheden van het ontbreken aan verblijfsvergunning zelf in de hand heeft gewerkt in de VAE. Het Commissariaat-generaal vermeldt in deze context de inschrijving aan de universiteit. Verzoeker stelt in dit verband dat hij altijd coherent en duidelijk is geweest over het feit dat hij er alles aan gedaan heeft om zijn verblijf in de VAE te regulariseren. Hij had geen enkele reden om de VAE te verlaten aangezien heel zijn gezin daar verblijft en hij nergens anders naartoe kon. Verzoeker wijst er nog op dat in de bestreden beslissing zelf wordt opgemerkt dat hij onmogelijk terug kan naar de VAE gezien het gebrek aan een legaal verblijf.

Betreffende zijn verblijf in Gaza, herhaalt verzoeker dat hij naar Gaza vertrokken is omdat hij geen verblijfsvergunning maar had in Abu Dhabi. Hij geeft aan dat dit, ondanks de politieke situatie in Gaza, de meest logische keuze was omdat hij er familie heeft en hij uiteindelijk Palestijn is. Wanneer de situatie te kritiek werd, heeft verzoeker een visum aangevraagd naar Turkije waarna hij naar Europa gereisd is. Hij volhardt dit visum voor Turkije niet in Abu Dhabi te hebben aangevraagd *“omdat het toen voor hem de logische keuze niet was om naar Turkije te gaan : hij wenste zijn leven ergens anders op te bouwen en er werk te vinden. In Turkije zou hij echter niet perse een langdurige verblijfsvergunning krijgen in tegenstelling tot Gaza (verzoeker is uiteindelijk Palestijn)”*.

Betreffende zijn kennis over de Gazastrook maakt verzoeker de volgende twee opmerkingen:

1° *“verzoeker kwam niet vaak naar buiten wegen de veiligheidssituatie in Gaza. Hij heeft dus een slechte geografische kennis van zijn stad. Dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker wel de plaatsen kan aanduiden waar hij werkelijk naartoe ging : universiteit en reisbureau waar hij het visum regelde. Verder gebruikte hij heel vaak de taxi om van één plaats naar een andere te gaan”*

2° *“het verhoor van verzoeker vond plaats anderhalf jaar nadat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft. Het is dus heel begrijpelijk dat verzoeker zich details als de kleur van de biljetten niet meer herinnert. Zelf zal iemand die 9 maanden in Australië of Argentinië gereisd heeft zich heel waarschijnlijk de kleurbiljetten en coupures anderhalf jaar later niet meer herinneren”*

Verzoeker geeft vervolgens een uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel en hekelt dat *in casu* hem geen voordeel van de twijfel gegund werd.

Tot slot citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en geeft hij kort het standpunt weer van het EHRM aangaande voormelde artikelen van het EVRM. Verzoeker is van mening dat Gaza zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Gaza een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Ter staving van zijn betoog citeert hij uit een aantal persartikels aangaande de situatie in Gaza.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de status van vluchteling *“toe te kennen”* en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Bij aangetekend schrijven van 6 mei 2019 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij ingaat op het beschermingsmandaat van UNRWA, de structurele financiële problemen van UNRWA en de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen, en de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe genoemd artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatische inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen. In zoverre verzoeker behalve het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn. Ook laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze artikel 26 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou geschonden zijn. Deze onderdelen van het middel zijn in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) de Raad reeds oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij van oktober 2014 tot augustus 2015 in de Gazastrook hebben verbleven, aldaar problemen met Hamas hebben gekend en er de bijstand van UNRWA hebben ingeroepen, en dat het CGVS dan ook op correcte wijze zijn verzoek om internationale bescherming onderzocht op grond van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, verzoeker veelvuldig de kans werd geboden om het hiaat betreffende zijn voorgehouden verblijfplaatsen uit te klaren maar eenvoudigweg bleef volhouden dat hij in Gaza verbleven had, hij voorts geen documenten neerlegt die kunnen aantonen dat hij daadwerkelijk van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza verbleef zodat bijgevolg opnieuw kan geconcludeerd worden dat hij nooit in het UNRWA mandaatgebied heeft gewoond en dat hij nooit UNRWA-steun heeft genoten of ingeroepen, zodat hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en zijn verzoek bijgevolg wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, (ii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij geboren en getogen is in de VAE, dat hij er heel zijn leven heeft gewoond, dat hij daar gestudeerd heeft en dat zijn dichte familie er verblijft, zijn verzoek om internationale bescherming dan ook dient beoordeeld te worden ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf, en hij niet aannemelijk maakt dat hij de VAE verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch heeft aangetoond dat hij uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade niet kan of niet wil terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf daar (1) hij enkel administratieve en economische problemen aanhaalt die niet vallen onder de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en (2) uit zijn documenten bleek dat hij op 15 januari 2015 nog steeds ingeschreven was voor een bachelor bedrijfsbeheer en dat al de kosten gedekt waren zodat het niet geloofwaardig is dat hij geen verblijfsrecht meer genoot op basis van zijn studies, (iii) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin kunnen veranderen daar deze enkel zijn identiteit, Palestijnse herkomst, gezinssituatie en studies ondersteunen, elementen die niet in twijfel worden getrokken, en op geen enkele wijze aantonen dat hij van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza zou verbleven hebben, noch dat hij in de VAE een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iv) het gegeven dat hij momenteel niet kan terugkeren naar de VAE omdat hij daar geen geldig verblijf heeft niet volstaat om hem een internationale beschermingsstatus toe te kennen en (v) hij voor het bekomen van een verblijfstitel in België op grond van het gegeven dat hij niet kan terugkeren naar de VAE de geëigende procedure dient te volgen.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21

september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 april 2018 (CG nr. 1527111), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.” In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit wat volgt, aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan gehecht worden.

Waar verzoeker erop wijst dat het Commissariaat-generaal een actieve samenwerkingsplicht heeft, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten.

2.6. Waar verzoeker in het verzoekschrift argumenteert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 1D van de Vluchtelingenconventie foutief toepast en dit artikel wel degelijk op hem van toepassing is, hij volhardt in zijn verklaringen over zijn verblijf in Gaza, hij poogt zijn gebrekkige kennis over de Gazastrook te verklaren en hij aanvoert dat Gaza zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Gaza een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit, wijst de Raad erop dat hieromtrent in arrest nr. 196 394 van 11 december 2017 reeds werd geoordeeld als volgt:

“(…) 2.6. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk van oktober 2014 tot augustus 2015 in de Gazastrook verbleven heeft.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Immers, met de argumentatie dat “In haar beslissing schijnt de CGVS het ontbreken aan documenten die de identiteit van verzoeker kunnen bewijzen te gebruiken als argument voor de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas”, bedient verzoeker zich van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waarmee hij geenszins vermag afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen. Zo wordt geen geloof gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Gaza van oktober 2014 tot augustus 2015, niet omdat hij geen documenten kon voorleggen die zijn beweerde verblijf in Gaza kunnen aantonen, doch wel omdat (i) verzoekers verklaringen betreffende het ontbreken van zijn paspoort blijken geven van een gebrek aan medewerking en een weigering transparante verklaringen af te leggen over zijn verblijfsplaatsen, (ii) hij uiteindelijk slechts één pagina van zijn vervallen verblijfsdocument uit Abu Dhabi neerlegt en gezien hij zonder al te veel problemen aan een kopie van dit document geraakt is, het vermoeden rijst dat hij zijn paspoort achterhoudt, (iii) hij weinig overtuigende verklaringen aflegt over zijn identiteitskaart, (iv) zijn verklaringen over de UNWRA registratiekaart eveneens ongeloofwaardig overkomen, (v) de kopie van een gemanipuleerd medisch verslag het ongeloofwaardig karakter van zijn relaas versterkt, (vi) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij per se naar de Gaza strook moest gaan, temeer hij dat niet zag zitten en hij evengoed in Abu Dhabi een visum voor Turkije kon aanvragen, (vii) zijn kennis over de Gazastrook uiterst beperkt is gelet op de vaststelling dat verzoeker niet kan duiden wat de verschillende coupures zijn of wat hun kleur is, hij niet op de hoogte was dat er ook munten van 5 en 10 shekel zijn, hij evenmin wist hoeveel de wisselkoers bedroeg tussen de shekel en de dirham die in de Emiraten gebruikt wordt, zijn geografische kennis eveneens uiterst beperkt is, (viii) verzoekers aangevoerde problemen met Hamas in de negen maanden dat hij in Gaza zou hebben gewoond ongeloofwaardig zijn, en (ix) de kopie van de UNWRA-registratiekaart niet bestempeld kan worden als een bewijs van zijn bewering dat hij kort voor zijn komst naar België in de Gazastrook heeft verbleven en er bijstand van de UNWRA heeft genoten.

Zo verzoeker betreffende de UNRWA-kaart opmerkt dat een familielid de foto genomen heeft, deze doorgestuurd heeft naar de broer van verzoeker, waarop deze de foto zelf heeft doorgestuurd naar verzoeker, stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van en volharden in één versie van de verklaarde feiten waarmee hij echter geen afbreuk vermag te doen aan de volgende in de bestreden beslissing gedane opmerkingen: "Uw verklaringen over de UNWRA registratiekaart doen eveneens de wenkbrauwen fronsen. U wist niet wie het document aangevraagd had. U dacht dat het misschien door uw broer of uw oom gebeurd was. U verklaarde dat uw broer er een foto van genomen had en die aan u had doorgestuurd (CGVS p.19). Nu blijkt dat de UNWRA kaart pas in oktober 2015 uitgegeven werd. Uw broer kan er aldus geen foto van genomen hebben aangezien hij toen al in LA zat (CGVS p. 5). U hierop gewezen haalde u aan dat uw oom misschien een foto had getrokken en die naar uw broer gestuurd had en hij deze aan u had bezorgd (CGVS p.19, p.20). Dat u uw verklaringen aanpast doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook met dit document kan u overigens niet aantonen dat u in Gaza verbleef in de periode die u beweert aangezien de kaart in oktober 2015 werd uitgegeven en u in augustus 2015 het land verlaten zou hebben." Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de verklaarde feiten, voorgaande vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.

Verzoeker geeft voorts aan dat, ondanks de onveilige situatie, het de meest logische keuze was om naar Gaza te gaan omdat hij er familie heeft en hij uiteindelijk Palestijn is. In de bestreden beslissing wordt echter het volgende opgemerkt: "U verklaart dat u eigenlijk helemaal geen zin had om naar Gaza te gaan (CGVS p.21). U geeft aan dat er geen vrijheid en geen veiligheid was in Gaza. U was er bovendien van overtuigd dat uw gedachten en die van Hamas, de machthebbers in de Gaza strook niet overeen kwamen (CGVS p.21). U heeft bovendien in juli 2015 een Turks visum aangevraagd in Gaza waar u twaalf dagen op moest wachten (CGVS p.13, p.14, p.20). Om dit te krijgen moest u een reispas en bankafschriften neerleggen (CGVS p.13). Gezien bovenstaande is het hoogst merkwaardig dat u niet in Abu Dhabi zelf een visum voor Turkije geregeld had. U geconfronteerd met deze vaststelling, gaf aan dat u in Abu Dhabi geen plan had. Het zou te moeilijk geweest zijn, zo zegt u (CGVS p.21). U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen. Volgens uw verklaringen had u immers slechts een reispas en bankafschriften nodig, documenten die u in Abu Dhabi ook al had. U verklaarde ten slotte dat u niet klaar was om naar het buitenland te gaan, ook dit is geen aannemelijke verklaring aangezien Gaza, voor u die nog nooit naar de Gazastrook geweest was, eveneens het buitenland is (CGVS p.22). U kan niet aannemelijk maken dat u per se naar de Gaza strook moest gaan, temeer u dat niet zag zitten en u evengoed in Abu Dhabi een visum voor Turkije kon aanvragen. U gaf voorts aan dat u familie had in Gaza (CGVS p.9, p.10). Ook over dit element zijn uw verklaringen uiterst vaag. U verklaarde initieel dat u nog twee grootmoeders had in Gaza en een oom langs moederszijde. U kent echter niet eens de namen van uw grootmoeders. U verklaarde na enige twijfel dat de grootmoeder langs vaderskant Mariam heette. Haar volledige naam kent u niet. Uiteindelijk stelt u dat de dame al overleden zou zijn. De naam van uw ander oma kende u evenmin. Dit is niet aannemelijk aangezien u beweert dat u bij haar ging wonen na uw terugkeer naar Gaza en dit gedurende negen maanden. Dat u niet weet hoe de dame heette waar u bijna een jaar verbleven heeft ondermijnt de totale geloofwaardigheid van uw claim dat u teruggekeerd bent naar Gaza (CGVS p.9, p.10, p.12). Meer nog, u die nog nooit een voet binnen de Gazastrook gezet had, zou niemand verwittigd hebben over uw nakende terugkeer. Ook dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweringen. U vond dit echter doodnormaal. U nam een taxi, ging naar het Shata kamp waar uw oom en oma woonden en meldde hen dat u er ging wonen (CGVS p.12). Dat dit niet geloofwaardig is en wel een zeer vreemde manier van handelen is, hoeft geen betoog." Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij met de argumentatie dat hij naar Gaza is gegaan omdat hij er familie heeft en hij uiteindelijk Palestijn is, in gebreke blijft.

Ook wat betreft de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen aangaande zijn gebrekkige kennis over de Gazastrook, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van eerder voor het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Hij herhaalt dat hij niet vaak buiten kwam wegens de veiligheidssituatie in Gaza en hij veel de taxi gebruikte, doch rechtvaardigt hiermee geenszins zijn gebrekkige geografische kennis. Hij geeft aan dat hij wel de plaatsen kan aanduiden waar hij werkelijk naartoe ging, met name de universiteit en het reisbureau waar hij het visum regelde, doch gaat met zijn betoog volledig voorbij aan de gedane vaststelling dat verzoeker deze plaatsen linkte aan Nasr straat maar er niet in slaagde deze straat te situeren in de stad (gehoor 29 maart 2017, 13). Uit de bestreden beslissing blijkt voorts: "U slaagde er niet in de Zeitoun wijk te situeren, u wist evenmin welke wijken er naast het Shata kamp gesitueerd lagen. U verklaarde dat de wijk Rimal dichtbij u lag, u dacht ten westen, u wist het wederom niet zeker (CGVS p.23). Bovendien blijkt uit de kaartgegevens die toegevoegd werden aan het administratief dossier dat Zeitoun wijk vlak bij de universiteit lag net als de

wijk Rimal (zie infomap). U wist dat er een haven was in Gaza maar kon ook deze niet situeren. De haven ligt nochtans vlakbij de wijk waar u gewoond zou hebben (CGVS p.27). Ook over de weg van Rafah naar Gaza stad bleek uw kennis beperkt tot drie plaatsen, Rafah, Khan Younes en Maskaraat el Woesta (CGVS p.12, p.23).” De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat van iemand die verklaart negen maanden in Gaza te hebben gewoond, toch meer geografische basiskennis ten toon kan spreiden. Overigens dienen nog volgende opmerkingen van de commissaris-generaal in ogenschouw worden genomen: “Ondanks uw claim dat u toch een klein jaar in Gaza gewoond heeft blijkt uw kennis over de Gazastrook uiterst beperkt te zijn. U weet dan wel dat men de shekel hanteert als munteenheid in Gaza. U kan echter niet duiden wat de verschillende coupures zijn of wat hun kleur is. Zo verklaart u dat er briefjes waren van 5, 10, 20 en 100 shekel in omloop waren (CGVS p.14, p.15). Dit is niet in overeenstemming met de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt. Hieruit blijkt dat er briefjes van 20, 50, 100 en 200 shekel in omloop zijn. Over de kleur van de coupures legt u eveneens foutieve verklaringen af. Enkele van de biljetten die u opnoemt worden niet meer gebruikt en het biljet van 100 shekel dat volgens u wit en zwart is met mogelijk blauw, heeft in werkelijkheid een oranje-gele kleur (CGVS p.14, p.15). Ook wat de muntjes betreft zit u er volledig naast. U zou munten van een halve, één en twee shekel gebruikt hebben. Naast de muntjes die u opnoemde zijn er ook munten van 5 en 10 shekel. Dat u hier niet van op de hoogte bent, is een aanwijzing dat u geen jaar in Gaza gewoond hebt, zoals u verklaarde. U wist bovendien evenmin hoeveel de wisselkoers bedroeg tussen de shekel en de dirham die in de Emiraten gebruikt was. Het interesseerde u niet (CGVS p.14). U schatte dat 1 shekel gelijk was aan 4 of 5 dirham. Dit is wederom niet correct en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw claim dat u na een verblijf van 20 jaar in de VAE terugkeerde naar Gaza. De informatie waarop het CGVS zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier.” Verzoeker wijt zijn gebrekkige kennis omtrent de munteenheid in Gaza aan het feit dat zijn gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond anderhalf jaar nadat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft en maakt de vergelijking dat iemand die negen maanden in Australië of Argentinië gereisd heeft zich heel waarschijnlijk de kleurbiljetten en coupures anderhalf jaar later niet meer zal herinneren. Deze uitleg biedt evenwel geen verschoning noch enige rechtvaardiging voor het feit dat verzoeker, die beweert negen maanden in Gaza te hebben gewoond, enkel weet dat men de shekel hanteert als munteenheid in Gaza maar niet kan duiden wat de verschillende coupures zijn of wat hun kleur is. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat iemand die voor een lange periode elders heeft verbleven, minstens op de hoogte is van welke biljetten en munten er in dat land in omloop zijn, en dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven daar de gebruikte biljetten en munten in een land behoren tot eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met het dagelijkse leven. In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze als volgt gemotiveerd: “Zo verklaart u dat er briefjes waren van 5, 10, 20 en 100 shekel in omloop waren (CGVS p.14, p.15). Dit is niet in overeenstemming met de objectieve informatie waar het CGVS over beschikt. Hieruit blijkt dat er briefjes van 20, 50, 100 en 200 shekel in omloop zijn. Over de kleur van de coupures legt u eveneens foutieve verklaringen af. Enkele van de biljetten die u opnoemt worden niet meer gebruikt en het biljet van 100 shekel dat volgens u wit en zwart is met mogelijk blauw, heeft in werkelijkheid een oranje-gele kleur (CGVS p.14, p.15). Ook wat de muntjes betreft zit u er volledig naast. U zou munten van een halve, één en twee shekel gebruikt hebben. Naast de muntjes die u opnoemde zijn er ook munten van 5 en 10 shekel.”

Dat verzoeker hier niet van op de hoogte is, is een aanwijzing dat hij geen negen maanden in Gaza gewoond heeft, zoals hij verklaarde. Verzoeker wist bovendien evenmin hoeveel de wisselkoers bedroeg tussen de shekel en de dirham die in de Emiraten gebruikt was en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers claim dat hij na een verblijf van 20 jaar in de VAE naar Gaza vertrok.

Wat betreft de kopie van het gemanipuleerd medisch verslag die verzoeker bijbrengt, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.7. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij van oktober 2014 tot augustus 2015 in de Gazastrook verbleven hebben, aldaar problemen met Hamas hebben gekend en er de bijstand van UNRWA hebben ingeroepen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in Gaza de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op

grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

In de mate verzoeker voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvragen.

2.8 Waar verzoeker in het verzoekschrift voorts wijst op de algemene veiligheidssituatie en de erbarmelijke leefomstandigheden in de Gazastrook, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen noch overtuigende documenten bijbrengt die zijn afkomst uit Gaza op afdoende wijze kunnen aantonen.”

In de bestreden beslissing wordt bovendien correct het volgende overwogen: *“Ondanks dat u veelvuldig de kans geboden werd om het hiaat betreffende uw voorgehouden verblijfplaatsen uit te klaren, nam u deze kans niet ter harte en bleef u eenvoudigweg volhouden dat u in Gaza verbleven had (CGVS II p. 2, 3, 6, 12). U legde voorts geen documenten neer die kunnen aantonen dat u daadwerkelijk van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza verbleef. Er kan bijgevolg opnieuw geconcludeerd worden dat u nooit in het UNRWA mandaatgebied heeft gewoond en dat u nooit UNRWA-steun heeft genoten of ingeroepen.”*

Ook in het verzoekschrift blijft verzoeker louter volharden in zijn ongeloofwaardige verklaringen over zijn verblijf in de Gazastrook, wat bezwaarlijk kan volstaan om voorgaande appreciatie om te buigen.

Aangezien verzoeker noch middels geloofwaardige verklaringen, noch aan de hand van documenten aantoont van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza te hebben verbleven en hij dienvolgens evenmin aantoont in Gaza de bescherming en bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen of genoten, is de uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota omtrent het beschermingsmandaat van UNRWA, over de structurele financiële problemen van UNRWA en de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen, en over de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza *in casu* niet dienstig.

2.7. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de

nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren en getogen is in Abu Dhabi, VAE, dat hij daar gestudeerd heeft en dat zijn naaste familie er verblijft (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 2 en p. 6-9). Verzoekers verzoek om internationale bescherming dient dan ook te worden beoordeeld ten aanzien van de VAE, zijn land van gewoonlijk verblijf.

Nergens uit verzoekers verklaringen kan echter blijken dat hij in de VAE een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren dan wel dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Zo blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 16 februari 2018 dat verzoeker in wezen geen enkele vrees aanhaalt ten aanzien van de VAE. Hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten, behalve dat hij zijn verblijfsdocumenten niet kon verlengen. Hij kon naar eigen zeggen niet langer een verblijfsrecht krijgen omdat hij niet de financiële mogelijkheid had om verder te studeren en omdat hij geen werk vond. Bovendien zouden de autoriteiten hem gerepatrieerd hebben naar Gaza omdat hij illegaal in het land verbleef (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 3-5, p. 8-10 en p. 14). Aan deze verklaringen kan echter naar het oordeel van de Raad niet het minste geloof worden gehecht. De Raad wijst er te dezen op dat reeds genoegzaam werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza hebben verbleven. Dat verzoeker vanuit de VAE gerepatrieerd werd naar Gaza moet dienvolgens eveneens volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing is het eveneens niet geloofwaardig dat verzoeker in de VAE geen verblijfsrecht meer genoot op basis van zijn studies. Verzoeker verklaarde dat hij ingeschreven was aan de universiteit voor het schooljaar 2012-2013 en het schooljaar 2013-2014. Zijn verblijfsdocument was geldig tot 11 maart 2014. Daarna kon verzoeker naar eigen zeggen zijn studies niet langer betalen. Hij beweert dat hij het land verliet in oktober 2014 (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 3 en p. 8-10 en p. 14). Deze verklaringen vallen echter niet te rijmen met de inhoud van het door verzoeker neergelegde document van het Al Khawarizmi International College dd. 15 januari 2015, waarin wordt geattesteerd dat hij ingeschreven was voor een bachelor bedrijfsbeheer. Het hoeft geen betoog dat dit document de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen volledig onderuit haalt. Gevraagd waarom verzoeker niet kan terugkeren naar Abu Dhabi, verklaarde hij nog: *“(…) als ik naar daar ga waar zal ik leven moet ik op straat slapen”, “(…) hoe kan ik daar leven en mijn leven bekostigen. (...)”* en *“Hoe kan ik daar leven en de kosten betalen. Moet ik naar een land gaan waar ik niets heb, wat moet ik daar doen. Daar zal leven slechter worden en mss denk ik om zelf moord te plegen.”* (gehoor CGVS dd. 16 februari 2018, p. 3 en p. 12-13). Daargelaten het feit dat verzoeker hier louter socio-economische motieven aanhaalt die niet ressorteren onder de Conventie van Genève en evenmin verband houden met de criteria zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kunnen ook verzoekers verklaringen in dit verband geenszins overtuigen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij in Abu Dhabi beschikt over een groot familiaal netwerk (moeder, broers, zussen), die allen een verblijfsrecht hebben in de VAE en er tewerkgesteld zijn, zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer (al dan niet tijdelijk) op dit netwerk kan steunen tot hij in staat is om op eigen benen te staan. Zo kan worden aangenomen dat verzoeker momenteel geen geldig verblijf heeft in de VAE, kan dit geenszins volstaan om de toekenning van internationale bescherming te rechtvaardigen. Verzoeker toont immers op generlei wijze aan dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten of dat hij er niet naar kan terugkeren om redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in deze artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen louter omwille van zijn gebrek aan geldige verblijfsdocumenten in zijn land van gewoonlijk verblijf. De Raad merkt te dezen nog op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt waarom hij zich niet terug in regel zou kunnen stellen door het hervatten van zijn studies of het zoeken van een job, zoals de rest van zijn familie, en op basis hiervan zijn verblijfsrecht in de VAE zou kunnen hernieuwen. Ter terechtzitting nogmaals gevraagd waarom hij de VAE verlaten heeft antwoordt verzoeker enkel dat hij zijn schoolgeld niet meer kon betalen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat hij geen andere keuze zal hebben dan terug te keren naar het UNRWA-mandaatgebied waar hij geregistreerd is, namelijk Gaza. Volledig ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing nog correct wordt overwogen als volgt: *“Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat u voor het bekomen van een verblijftitel in België op grond van het gegeven dat u niet kan terugkeren naar de VAE de geëigende procedure dient te volgen. Dit betekent dat u een verzoek tot erkenning als staatloze*

dient in te dienen bij de Familierechtbank. Eenmaal u erkend bent als staatloze kan u een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Hij komt in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen en de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eventuele terugkeer naar de VAE onvoldoende heeft geanalyseerd, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee hij dan ook niet vermag afbreuk te doen aan het voorgaande. In zoverre hij voorts aanhaalt dat de data in het paspoort en zijn verklaringen overeen komen, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft om zijn paspoort neer te leggen. Hij legt slechts één pagina van zijn vervallen verblijfsdocument uit Abu Dhabi neer. Aangezien hij zonder al te veel problemen aan een kopie van dit document geraakt is, rijst het vermoeden dat hij zijn paspoort achterhoudt. Verder beperkt hij zich tot hypothetische overwegingen waar hij nog aanvoert dat zonder een verblijfsvergunning in de VAE een repatriëring naar Gaza mogelijk is. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoeker, blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, niet aannemelijk maakt waarom hij niet opnieuw net zoals de rest van zijn familie een verblijfsrecht in de VAE zou kunnen bekomen. Dat verzoeker in het verleden reeds vanuit de VAE naar Gaza werd gerepatriëerd werd hoger reeds ongeloofwaardig bevonden.

Ook de door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De kopie van een medisch rapport in verband met verzoekers verwondingen naar aanleiding van een aanrijding, zijn identiteitskaart, de kopie van het UNWRA registratiedocument en de kopie van verzoekers vervallen verblijfsvergunning van de VAE werden reeds beoordeeld in hoger aangehaald arrest nr. 196 394 van 11 december 2017. De bus tickets en het NT2 certificaat hebben geen uitstaans met de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven. De overige documenten (een kopie van het visum van zijn broers M. en A., een kopie van de overlijdensakte van zijn vader, een kopie van de universiteitskaart van zijn broer M., een kopie van een document van een deurwaarder, een kopie van een toelatingsbrief voor de studies van zijn broer M., een kopie van een document van de universiteit op naam van verzoeker (dd. 5/1/2014, dd. 15/1/2015), een kopie van de verblijfsvergunning van zijn moeder, een kopie van de ontslagbrief van zijn vader, een deelname attest aan het Goethe Instituut op verzoekers naam (dd.12/3/2013), een certificaat in verband met zijn deelname aan een cursus aan het Goethe instituut (dd. 28/11/2012) en een tewerkstellingscertificaat van zijn broer M.) ondersteunen slechts verzoekers identiteit, herkomst, studies en gezinssituatie, het overlijden van zijn vader en de situatie van zijn familieleden in de VAE, elementen welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. Deze documenten kunnen op geen enkele wijze aantonen dat verzoeker daadwerkelijk van oktober 2014 tot augustus 2015 in Gaza zou hebben verbleven, noch dat hij in de VAE een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou dienen te koesteren of dat hij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In zoverre verzoeker nog de artikelen 2 en 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS